

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 363.

92de Møde.

Torsdagen den 6te Juni.

(Forts.)

Grundtvig: Ja det synes ikke, som det vil lykkes at faae det simple, i mine Dine meget simple Spørgsmaal klarat, hvorvidt man maa have Lov til at gaae i Grundlovsfortolkninger, uden at nogen Enkeltmand kan have Ret til at erklære de fra hans forskjellige Fortolkninger for utaaelige; thi det er Ting; vi tale slet ikke herom, hvis Fortolkning der kan synes rimeligst eller er rimeligst eller er den rette, men kun om, hvad der maa tales om eller hvad der skal strax afvises, og her er det, at jeg naturligvis mener, at Intet maa uden videre afvises, med mindre det staaer i aabenbar Strid med Grundlovens Ord, og naar man siger, Anden deri er jo dog det Væsentlige, saa siger jeg, saa er der jo ikke mindste Sikkerhed for, at den, som siger det, at han har Anden, og derfor, naar man vil have en Forstrift paa Papiret, saa maa holde sig til det, der staaer skrevet. Hvorledes nu forresten — det bliver et Bispørgsmaal — men hvorledes forresten den høitærede Rigsdagsmand for Kjøge (Krieger), hvorledes han kunde paastaae, at han ikke havde sagt, hvad jeg ansøgte, han havde sagt (Krieger: Det sagde jeg ikke!) det kan jeg ikke begribe; thi han har sagt mere, han har udtrykkelig paa samme Sted sagt, at det var en Feil, naar man tænkte, at denne Bestemmelse, at den gav Embedsmænd nogen absolut Ret til Pension (Krieger: Ja!) Ja! (Hør! Latter.); — altsaa, uagtet den ærede Rigsdagsmand jo nu paastod, at han sagde, at den gav dem Ret til Pension (Krieger: Nei!) — Jo! det vil han, det er jo derfor, at vi besydes Allesammen for at stride mod Grundloven, saasnart vi ikke ville indromme, at de skulle have Ret til Pension af en vis Størrelse (Krieger: Nei!) Ja saa for-

staaer jeg heller ikke Indvendingen; men det maa da gaae saavidt, at vi maae forsværge at bruge Ord herefter og see at faae vore Mænder at tale med hinanden uden Ord, siden vi ikke ville erkjende, at vi forstaae hinandens Ord (Hør!)

Cultusministeren: Der er, som vi Alle vide, i dette Dieblit Tale om at afvise Noget dieblifkeltigt efter Enkeltmands Paastand (Ja!), men der er nu Tale om efter en omhyggelig Behandling, hvortil adskillige Talere allerede have bidraget, og hvortil maastee flere ville bidrage, ved en Afstemning at afgjøre, hvad Thinget antager for at være Grundlovens Mening, og denne Afgjorelse maa finde Sted, og Enkeltmand maa underkaste sig den; thi, uden at fastsætte dette, have vi ikke en saadan Regel, som Grundloven skal være for os. Det er nu i en vis Henseende en vanskelig Sag, at tale for en Forstaaelse af Grundloven, som paalægger Rigsdagen i det Hele eller dette eller hiint Thing et Vaand; thi der er hos Corporationer som hos Enkelte en naturlig Lyst til at være ubunden (Nei!), en Lyst til at have saamegen Magt som muligt; den Lyst og den Bestræbelse findes hos os Alle, at kunne gjøre vor egen Villie, som vi ansee for den rigtige til Lov; men der er Ingen, som mere end netop lovgivende Forsamlinger skulle holde sig strengt indenfor de dem satte Grændser og respectere de Vaand, som ere lagte paa dem; thi den samme Magt, som paalægger dem Vaandet, den samme Magt giver dem Alle den Ret, de have; det skulle Alle, som deeltage i det offentlige Liv, vel mindes, vor Ret bestaaer i, at vi underkaste vor Magt de Grændser, som ere satte for den. (En Stemme: Ja, derom ere vi Alle enige!). Det er godt! Naar der nu er Spørgsmaal om, hvad der er Grundlovens Mening, saa er der slet ikke Tale om Resultatet, og dog forekommer det mig, at enkelte Medlemmer ere